

Arrest

nr. 285 110 van 20 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2023.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.- J. DE BLOCK die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 november 2022 België binnen en dient op 23 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij 17 oktober 2022 in Finland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Op 28 november 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Finse autoriteiten, die op 29 november 2022 in toepassing van artikel 18.1, b, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III verordening) instemmen met voormeld verzoek. Zij verzoeken hierbij verzoeker over te dragen via de luchthaven van Helsinki.

1.2. Op 9 januari 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoeker op 10 januari 2023 ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer :

naam: A.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: Achkhoy-Martan

nationaliteit: Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Finland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A.K. , verder de betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, diende op 23.11.2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een origineel binnenlands paspoort van de Russische Federatie voor met nummer 96 17 712754, afgegeven op 13.06.2017.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Finland op 17.10.2022.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 25.11.2022. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en dat hij 3 broers broer die allen in België verblijven.

De betrokkene reisde eind 2022 vanuit de deelrepubliek Tsjetsjenië naar Kazachstan. Korte tijd later keerde hij terug naar de Russische Federatie en reisde per bus en trein via Astrachan, Moskou en Sint-Petersburg naar Finland. De betrokkene vroeg internationale bescherming in Finland maar reisde korte tijd later door naar België.

Zijn reispaspoort werd ingehouden door de Finse instanties.

Op 28.11.2022 werden de Finse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 29.11.2022 stemden ze conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met dit verzoek.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 (“Karim”) stelde het HvJ-EU met verwijzing naar de zaak “Ghezelbash” dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria

geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene vroeg voorafgaand aan zijn verzoek in België internationale bescherming in Finland.

Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven

verblijfstitel.

De Finse instanties erkennen ten overstaan van België verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene vroeg internationale bescherming in België omdat hij bij zijn in België verblijvende broers wil zijn.

Finland nam in 2015 verantwoordelijkheid op voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat de criteria inzake familie van Hoofdstuk III van Verordening 604/2013 niet van toepassing zijn.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

De betrokkene stelt dat hij bij zijn oudste broer verblijft en materieel en financieel van hem afhankelijk is. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten.

Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn broers niet voorgelegd.

Als verzoeker om internationale bescherming valt de jongste broer van de betrokkene onder de bepalingen van de Opvangrichtlijn en is hij derhalve op het vlak van materiële ondersteuning niet aangewezen op zijn broers.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Finland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Finland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Finland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Finse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Finland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij bij zijn familie wil zijn.

Hij stelt dat hij van meet af aan naar België wilde komen en in tegenstelling tot België niemand kent in Finland.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Finse instanties stemden op 29.11.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het in Finland ingediende verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is en de Finse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Finland.

Finland heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Finland opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te

verblijven in Finland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene stelt dat zijn gezondheid oké is. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Finland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Finland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Finland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Finse autoriteiten minstens 3 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Finland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Finse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Finse instanties."

1.3. Op 10 februari 2023 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Verzoeker dient tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 288 376.

1.4. Verzoekers overdracht aan de Finse autoriteiten wordt voorzien op 2 maart 2023.

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt: "§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Uit het bepaalde in artikel 39/85, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen, te dezen de beslissing van 9 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende

noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terughoudingsmaatregel die imminent is (geworden). Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een beslissing van 10 februari 2023 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag werd ter kennis gebracht, maakt de verwijdering van verzoeker imminent nu zij zijn vasthouding beveelt in een plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft op woensdag 15 februari 2023, gelijktijdig met de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 10 februari 2023 ingediend. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd zodoende ingediend binnen de termijn, zoals voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid, *iuncto* artikel 39/57, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer RvV 288 216, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Daar uit het bovenstaande is gebleken dat de verwijdering van verzoeker imminent is, staat ook het uiterst dringende karakter van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen vast.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook ontvankelijk. Dit wordt niet betwist door verwerende partij, die dienaangaande overigens niets vermeld in haar nota met opmerkingen.

Bijgevolg worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen behandeld.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen terecht op dat hij wordt vastgehouden met het oog op effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Finland en dat een gedwongen repatriëring naar Finland dus nakend is en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de daarin voorziene termijn.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. Middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker betoogt dat hij als jonge man bij terugkeer naar Finland dreiging zal ondervinden aangezien zijn militaire dienstplicht in Rusland er zou worden miskend en niet als volwaardig asielmotief zou worden weerhouden. De politieke tendens in Finland biedt volgens hem geen zicht op beterschap.

Omdat Finland grenst aan Rusland, wordt het risico op refoulement nog dreigender.

Hij wijst erop dat Finland de toegang tot het grondgebied voor Russen wil beperken, wat een zekere politieke tendens neerzet.

Hij zou in Finland hebben kunnen vaststellen dat de verplichte mobilisatie niet werd aanvaard als volwaardig asielmotief en dat er in zijn hoofde aldus een risico bestond om snel teruggestuurd te worden naar Rusland. Dit zou volgens hem kaderen in de politieke koers die Finland heeft ingezet na de grote instroom aan Russische vluchtelingen. Bovendien zouden asielzoekers, die terugkeren onder de Dublinprocedure, in Finland aanschouwd worden als economische migranten. In geval van verwijdering naar Finland zou hij geen kans krijgen op een eerlijke asielbeoordeling. Hij meent dat hij als asielzoeker/vluchteling behoort tot een kwetsbare groep van "gedublineerden" die in Finland systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met zijn kwetsbaar profiel en onvoldoende te zijn ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem in Finland, waarvoor hij wijst op de actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij kaart aan dat in de beslissing niet ingegaan wordt op de uitgebreide bronnen over de ernstige tekortkomingen in het Finse opvangsysteem en de moeilijkheden die asielzoekers er ondervinden om de nodige ondersteuning te vinden. Hij herhaalt dat hij een kwetsbaar profiel heeft en dat hij zijn herkomstland is ontvlucht nadat hij er zijn dienstplicht heeft geweigerd en zijn land in oorlog is verwikkeld.

Hij meent dat de verwerende partij niet ernstig onderzocht heeft of hij bij verwijdering naar Finland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Evenmin werd volgens hem het risico nagegaan van het specifiek gebied waarnaar hij zal worden teruggebracht.

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG aangezien deze richtlijn met ingang van 21 juli 2015 werd opgeheven door de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

3.2.2.2. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese

regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

"De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;"

Artikel 17, 1 van dezelfde verordening bepaalt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Verzoeker betwist niet dat hij op 17 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende in Finland waardoor de Finse autoriteiten in toepassing van de Dublin III-verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt echter dat, indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gevoerd, zij had besloten dat er bij een overdracht aan Finland een risico bestond op een schending van artikel 3 van het EVRM en/of 4 van het Handvest.

3.2.2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *"niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr.

30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Finland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van*

onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM - een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling onvoldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-verordening het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in deze verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

3.2.2.4. In het kader van het zogeheten Dublin-interview verklaarde verzoeker, betreffende de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, het volgende:

“Omdat ik hier familie heb, ik zal het in België gemakkelijker hebben omdat ik hier familie heb.”

Wat zijn verzet betreft tegen een overdracht aan Finland, stelde verzoeker het volgende:

“Ik was oorspronkelijk van plan om naar België te gaan. Ik heb in Finland geen familie en ik was daar helemaal alleen.”

Inzake zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker *“alles is goed. Geen ernstige problemen”*.

De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn gehoor geen enkele concrete negatieve ervaring met de Finse opvanginfrastructuur of asielinstanties meedeelt.

Naar aanleiding van zijn verklaringen wordt door de verwerende partij dan ook terecht het volgende vastgesteld in de bestreden beslissing:

“De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij bij zijn familie wil zijn.

Hij stelt dat hij van meet af aan naar België wilde komen en in tegenstelling tot België niemand kent in Finland.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

De betrokkene stelt dat zijn gezondheid oké is. Hij voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”

Met betrekking tot verzoekers verklaringen heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoeker verklaarde geen opmerkingen te hebben met betrekking tot opvang of behandeling in Finland en dat, ingevolge de Dublin III-verordening, een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van deze verordening. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker verklaarde dat hij bij zijn in België verblijvende broers wilt verblijven, wordt opgemerkt dat op basis van de verklaringen van verzoeker en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16 (1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublin III verordening.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat die goed is en dat hij geen elementen aanvoert die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheid in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verder wordt er ook op gewezen dat het niet aannemelijk wordt gemaakt dat de medische voorzieningen in Finland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Finland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

3.2.2.5. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift dan wel naar een ernstig psychologisch en traumatisch leed waarmee hij te kampen heeft ten gevolge van de gebeurtenissen in Finland, maar brengt geen enkel begin van bewijs bij van zijn vermeende mentale problemen. Hij toont dan ook niet aan dat hij op grond daarvan een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in Finland.

Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie wel degelijk rekening werd gehouden en dat zijn situatie wel degelijk werd onderzocht. Verzoeker brengt verder geen concrete argumenten bij die de beoordeling van zijn specifieke situatie als niet deugdelijk zouden kunnen laten doorgaan.

3.2.2.6. Verzoeker tracht vervolgens tevergeefs aan te tonen dat hij in Finland geen kans zal krijgen op een eerlijke asielbeoordeling omdat de Finse autoriteiten hem zullen beschouwen als een economisch migrant en niet als een asielzoeker. Hij zet hierbij uiteen dat als een jonge man bij terugkeer naar Finland een rechtstreekse dreiging zal ondervinden aangezien de Finse autoriteiten zijn militaire dienstplicht in Rusland zullen miskennen en dit niet als volwaardig asielmotief zullen weerhouden. Om zijn betoog te onderbouwen, verwijst hij naar een artikel op de website van de Europese Commissie *“Finland: The situation of applicants for international protection has deteriorated”* van 16 maart 2021. Hierin wordt een onlangs in Finland gepubliceerde studie besproken waarin een analyse wordt gemaakt van de effecten die de wijzigingen in de Finse vreemdelingenwet en het proces van toepassing ervan, hebben op asielzoekers. Volgens deze studie werd de nadruk eerder gelegd op het stroomlijnen van de

asielprocedure dan op de fundamentele mensenrechten van de verzoekers van internationale bescherming. Het vervolgt dat in steeds meer gevallen iemand bijvoorbeeld geen verblijfsvergunning krijgt, maar wordt die persoon het land niet uitgezet. Verder wordt gesteld dat door gelijktijdige en opeenvolgende wijzigingen van de procedures, die de positie van de betrokken asielzoeker verzwakken, er meer risico's *qua* rechtszekerheid zijn. Daarenboven zouden de verbeteringen betreffende kinderen de negatieve effecten op hen niet hebben kunnen voorkomen. In de conclusies van de studie worden verschillende aanbevelingen geformuleerd, waarvan verzoeker een vertaling voorziet op p. 10 en 11 van zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat uit dit artikel geen enkel argument kan worden ontwaard om verzoekers standpunt te onderbouwen, namelijk dat een overdracht naar Finland zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM. Zo maakt voormeld artikel, waarin niet meer dan aanbevelingen worden gegeven, geen enkele melding van structurele, tekortkomingen die kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en die zouden wijzen op een algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het artikel leidt aldus geenszins tot de conclusie dat Dublinterugkeerders in Finland per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Bovendien wordt zijn bewering, als zou zijn verzoek om internationale bescherming er niet (eerlijk) worden behandeld, tegengesproken door zijn volgend citaat op p. 13 van het verzoekschrift, waarvan hij overigens de bron niet vermeldt. Hierin leest de Raad wat volgt “*Dienstplichtigen die op de vlucht zijn kunnen in Finland asiel vragen*”. Waar hij nog een ander citaat weergeeft op p. 11 van zijn verzoekschrift, dient opnieuw te worden opgemerkt dat hij de bron onvermeld laat en dat dit – waarin niet meer beschreven staat dan dat Finland geen doorreisland wil zijn voor Russische toeristen – hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

3.2.2.7. Verzoeker komt voor het overige niet verder dan het verwoorden van een aantal hypothesen bij terugkeer naar Finland (p. 9 van het verzoekschrift), maar maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Door in zijn middel een aantal problemen te verwoorden zonder deze *in concreto* aannemelijk te maken, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd niet aannemelijk wordt gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Finland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

3.2.2.8. De Raad herhaalt dat de Finse autoriteiten hebben ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening en dat deze bepaling betrekking heeft op een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat. De verwerende partij heeft dus terecht vastgesteld dat verzoekers procedure om internationale bescherming in Finland nog hangende is. Dat de Finse autoriteiten zijn verzoek om internationale bescherming niet zouden behandelen en bij voorraad zouden afwijzen omdat hij een Russische onderdaan is die niet aan zijn dienstplicht zou willen voldoen, betreft niet meer dan een loutere bewering, die op geen enkele wijze wordt onderbouwd door objectieve informatie. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen slechts anderhalve week in Finland verbleef en hierbij toevoegde dat hij zijn asielprocedure er niet afwachtte, kan bezwaarlijk in zijn verzoekschrift voorhouden dat hij er zou hebben ondervonden dat de Finse autoriteiten de verplichte mobilisatie niet weerhouden als asielmotief, zonder dit *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien heeft hij van deze loutere blote bewering, zoals blijkt supra, geen enkele melding gemaakt tijdens zijn Dublinverhoor, maar kwam hij niet verder dan te verklaren dat hij er helemaal alleen was.

3.2.2.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing blijk zou geven van willekeur of behept is met de andere door hem aangehaalde, doch niet verder ontwikkelde, schendingen. Samengevat werd *prima facie* niet aangetoond dat de verwerende partij op niet deugdelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublin III verordening en dat hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Finse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening.

4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, is niet ernstig. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, nu niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de heer M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

I. FLORIO